

Philip Pullman

STØVETS BOK 1

LA BELLE SAUVAGE

Illustrert av Chris Wormell

Oversatt av Torleif Sjøgren-Erichsen, MNO

ASCHEHOUG

PHILIP PULLMAN:

Nordlys, 1997 (Ny tittel 2002, *Det gylne kompasset*)

Den skarpe eggen, 1999 (Ny tittel 2002, *Den skarpeste kniven*)

En kikkert av ræv, 2002

Grev Karlstein, 2004

Jakob og fugleskremslet, 2005

Lyras Oxford, 2008

Gassmontørenes ball, 2009

Falskmyntnersaken, 2009

Originaltittel: *Book of Dust – Volume One, La Belle Sauvage*

Tekst © 2017 Philip Pullman

Illustrasjoner © 2017 Chris Wormell

Design av forfatternavn på omslaget av Jim Tierney

Omslagsdesign av Tom Sanderson

La Belle Sauvage is first published in Great Britain in 2017
by David Fickling Books, 31 Beaumont Street, Oxford, OX1 2NP,
in association with Penguin Books, 80 Strand, London WC2R 0RL

Norsk utgave © 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nyygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Published in arrangement with United Agents LLP.

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

Satt med Adobe Caslon Pro 11,5/15

hos Framnes Tekst & Bilde as

Papir: 70 g Holmen book Cream 1,8

Trykk og innbinding: ScandBook UAB

Printed in Lithuania 2017

ISBN: 978-82-03-26298-2

Innhold

DEL ÉN: ØRRETEN.....	9
1 <i>Terrassetua</i>	11
2 Eikenøtten.....	24
3 Lyra.....	42
4 Uppsala.....	53
5 Forskeren.....	70
6 Trekantstifter.....	87
7 For tidlig.....	103
8 St. Alexanders forbund.....	112
9 Mot urviseren.....	120
10 Lord Asriel.....	135
11 Miljøvern.....	154
12 Alice snakker.....	173
13 Bologna-instrumentet.....	194
14 Dame med apekatt.....	212
15 Redskapsskuret.....	229

DEL TO: FLOMMEN	245
16 Apoteket	247
17 Pilegrimstårnet	278
18 Morderlorden	287
19 Krypskytteren	306
20 Søstrene av Den hellige lydighet	325
21 Den forheksede øya	351
22 Harpiks	368
23 Urgamle ting	390
24 Mausoleet	400
25 I smult farvann	417

Til Jude

*Verden er villere og veldigere enn vi tror,
Uforbederlig flerfoldig ...*

Louis MacNeice: «Snø»

DEL ÉN
ØRRETEN

1

Terrassestua

Ved elva Themsen, fem kilometer overfor Oxford sentrum, et stykke unna strekningen hvor idrettslagene til de storslåtte collegene Jordan, Gabriel, Balliol og et tjuetalls andre rodde om kapp i de årlige regattaene, der ute hvor byen bare var en klynge med tårn og spir i det fjerne over Port Meadows disige sletter, lå nonneklosteret Godstow, hvor de milde nonnene syslet med sine hellige saker, og på bredden på motsatt side av klosteret lå et vertshus som ble kalt Ørreten.

Vertshuset var en trivelig steinbygning med mange rom. Det hadde en terrasse ut mot elva, hvor to påfugler (den ene kalt Norman og den andre Barry) spankulerte mellom gjestene og snappet til seg godbiter uten den minste nøling, og iblant løftet hodet og utstøtte skingrende, meningsløse skrik. Det hadde en salong hvor

de kondisjonerte – dersom collegestudenter kunne regnes som kondisjonerte – drakk øl og røykte pipe, det hadde en bar for vanlige folk hvor slusevoktere og gårdsarbeidere satt ved peisen eller spilte dart, eller sto ved bardisken og sladret eller kranglet eller bare drakk seg brisne i ro og fred, det hadde et kjøkken der krovertens kone tilberedte en stor stek hver dag, grillet på et spidd som roterte over åpen ild ved hjelp av en innfløkt anordning av tannhjul og kjeder, og det hadde en ryddegutt ved navn Malcolm Polstead.

Malcolm var krovertens sønn, og han var enebarn. Han var elleve år gammel, med et vitebegjærlig, vennligsinnnet vesen, en kraftig kroppsbygning og rødlig hår. Han gikk på Ulvercote barneskole halvannen kilometer unna og hadde nok av venner, men han var lykkeligst når han var alene og lekte med daimonen sin, Asta, i kanoen deres, som bar navnet *La Belle Sauvage*. En vittig bekjent av ham syntes det var morsomt å skrive EM over V-en, slik at Sauvage ble til Sauemage, og Malcolm malte det over tre ganger før han mistet besinnelsen og slo toskene ut i vannet, hvorpå de erklærte våpenhvile.

Som ethvert barn av en krovert måtte Malcolm bidra til den daglige driften ved å vaske opp tallerkener og glass, bære fat med mat eller seidler med øl, og hente dem når de var tomme. Han tok arbeidet for gitt. Det eneste irritasjonsmomentet i livet hans var en jente ved navn Alice, som hjalp til med oppvasken. Hun var femten år gammel, høy og mager, med mørkt langt hår som hun pleide å sette opp i en ukledelig hestehale. Rynker av vantrivsel begynte allerede å danne seg i pannen og rundt munnen. Hun ertet Malcolm fra den dagen hun kom: «Hvem er kjæresten din, Malcolm? Har du ikke no'n kjæreste? Hvem var du ute med i går kveld? Kyssa du henne? Har du aldri blitt kyssa?»

Han ignorerte dette en lang stund, men til slutt kastet Asta seg over Alices kaiedaimon, slo ham ned i oppvaskkummen og bet og bet i den våte skapningen til Alice skrek om nåde. Hun klaget bitert til Malcolms mor, som sa: «Du har fått som fortjent. Jeg synes ikke synd på deg. Hold de stygge tankene dine for deg selv.»

Fra da av gjorde hun det. Hun og Malcolm tok ikke den minste

notis av hverandre – han satte glassene på tørkebrettet, hun vasket dem, han tørket dem og tok dem med ut i baren uten å verdige henne et ord, et blick eller en tanke.

Men han nøt livet på vertshuset. Spesielt likte han samtalene han overhørte, enten de dreide seg om det korrumperte, slyngelaktige Elvedirektoratet, regjeringens hjelpeløse idioti eller mer filosofiske spørsmål, som hvorvidt stjernene var like gamle som Jorden eller ikke.

Av og til ble Malcolm så interessert i den siste typen samtaler at han satte favnen med rene glass på bordet og tok del i praten, men først etter å ha lyttet nøye. Mange av studentene og de andre gjestene kjente ham og ga ham rikelig med drikkepenger, men å bli rik var aldri noe som opptok ham – han så på drikkepengene som generøst forsyn og begynte etter hvert å se på seg selv som heldig, noe som ikke gjorde ham noen skade senere i livet. Hvis han hadde vært en sånn gutt som pådro seg kallenavn, ville han utvilsomt blitt kalt «Professoren», men han var ikke en sånn gutt. Han ble likt når han ble lagt merke til, men ble ikke lagt merke til ofte, og det gjorde ham heller ingenting.

Malcolms andre viktige tilholdssted lå over broen utenfor vertshuset, i de grå steinbygningene mellom de grønne engene og de velholdte frukt- og kjøkkenhagene til nonneklosteret av St. Rosamunds orden. Nonnene var stort sett selvberget og dyrket grønnsaker og frukt, holdt bier og sydde de elegante messedraktene de solgte for hardt tilkjempede gullmynter, men fra tid til annen hadde de ærender som en nyttig gutt kunne gjøre for dem, eller det var en stige som måtte repareres under oppsyn av den aldrende snekkeren Mr. Taphouse, eller fisk som skulle hentes fra Medley Ponds et lite stykke nede langs elva. *La Belle Sauvage* ble mye brukt i de gode nonnens tjeneste – mer enn én gang hadde Malcolm ferget søster Benedicta ned elva til Den kongelige posts luftskipstasjon med en dyrebar pakke med stolaer eller korkåper eller messehagler til biskopen av London, som så ut til å slite mye på tøyet, for han måtte stadig ha nye forsyninger. Malcolm lærte mye på disse bedagelige turene.

«Åssen klarer du å pakke pakkene så pene, søster Benedicta?» spurte han en dag.

«*Hvordan*», sa søster Benedicta.

«OK. Hvordan klarer du å pakke pakkene så pene?»

«Pent, Malcolm.»

Han brydde seg ikke om det – dette var en slags lek de hadde.

«Jeg trodde pene var riktig», sa han.

«Det kommer an på om du vil at penheten skal peke tilbake på arbeidet med å pakke inn eller selve pakken etter at den er ferdig.»

«Det spiller ingen rolle, egentlig», sa Malcolm. «Jeg vil bare vite åssen du gjør det. Hvordan.»

«Neste gang jeg har en pakke å gjøre i stand, lover jeg at jeg skal vise deg det», sa søster Benedicta, og det gjorde hun.

Malcolm beundret nonnene for det gode arbeidet deres i det store og hele, for hvordan de arrangerte frukttrærne i espalierer langs den solfylte muren rundt frukthagen, for hvordan de sang så sjarmerende i kor med de klangfulle stemmene under gudstjenestene, for den vennlige hjelpen de ga mange mennesker rundt omkring i distriktet. Han likte samtalen han hadde med dem om religiøse spørsmål.

«I Bibelen», sa han en dag mens han hjalp den aldrende søster Fenella på det høyloftede kjøkkenet, «står det at Gud skapte verden på seks dager, ikke sant?»

«Det stemmer», sa søster Fenella mens hun knadde en deig.

«Men åssen kan det da finnes fossiler og sånn som er millioner av år gamle?»

«Jo, du skjønner, dagene var mye lengre på den tiden», sa den vennlige søsteren. «Har du skåret opp rabarbraen? Se, jeg kommer til å bli ferdig før deg.»

«Hvorfor bruker vi denne kniven til rabarbra og ikke de gamle? De gamle er skarpere.»

«På grunn av oksalsyren», sa søster Fenella og presset deigen ned i en bakeform. «Rustfritt stål er bedre til rabarbra. Rekk meg sukkeret.»

«Oksalsyre», sa Malcolm, som likte ordet veldig godt. «Hva er en messehagel, søster?»

«Det er en type kirkelig drakt. Prester bruker dem over messeskjorten.»

«Hvorfor syr ikke du? Det gjør jo de andre søstre?»

Søster Fenellas ekorndaimon, som satt på en stolrygg i nærheten, utstøtte et spakt «tsk-tsk».

«Vi gjør alle det vi er best til», sa nonnen. «Jeg har aldri vært flink til å brodere – se på de store feite fingrene mine! – men de andre søstre synes at butterdeigen min er ganske god.»

«Jeg liker butterdeigen din», sa Malcolm.

«Takk for det, gutten min.»

«Den er nesten like god som mammas. Mammas er tykkere enn din. Du kjevler den sikkert hardere.»

«Jeg gjør vel det.»

Ingenting gikk til spille på klosterets kjøkken. De små bitene av butterdeig som søster Fenella hadde til overs etter å ha skåret til rabarbrapaiene, ble formet til primitive kors eller palmegreiner eller fisker, rullet i korinter, drysset med litt sukker og stekt separat. Hver av dem hadde en religiøs betydning, men søster Fenella («Mine store feite fingre!») klarte ikke å få dem til å se særlig forskjellige ut. Malcolm var flinkere, men han måtte vaske hendene grundig først.

«Hvem er det som spiser disse, søster?» spurte han.

«Å, de blir spist til slutt, alle sammen. Iblant hender det at en gjest vil ha noe å knaske på til teen.»

Nonneklosteret, som lå der veien krysset elva, var populært blant reisende av alle slag, og nonnene hadde ofte overnattingsgjester. Det samme hadde Ørreten, naturligvis, og det var ofte to-tre gjester som ble natten over og som Malcolm måtte servere frokost til, men de var stort sett fiskere eller handelsreisende, eller som faren kalte dem: kremmere som handlet med tobakksblader eller isenkram eller landbruksmaskiner. Gjestene på nonneklosteret var folk fra en helt annen klasse: høye herrer og fruer, iblant biskoper og andre høytstående geistlige, privilegerte mennesker som ikke var

tilknyttet noen av collegene i byen og ikke kunne forvente gjestfrihet der. En gang var det en prinsesse som ble boende i seks uker, men Malcolm så henne bare to ganger. Hun var blitt sendt dit som straff. Daimonen hennes var en snømus som freste mot alle.

Malcolm hjalp til med disse gjestene også: passet hestene deres, pusset støvlene deres, tok imot beskjeder til dem, og fikk iblant drikkepenger. Alle pengene hans ble lagt i en hvalross av tinn på rommet hans. Når man trykket på halen dens, åpnet munnen seg, og man stakk mynten inn mellom støttennene. En av dem hadde brukket av og var limt på plass igjen. Malcolm visste ikke hvor mye penger han hadde, men hvalrossen var tung. Han tenkte at han kanskje skulle kjøpe en pistol når han hadde penger nok, men han trodde ikke at faren ville la ham få lov til det, så det var noe han måtte vente med. I mellomtiden ble han vant til de reisendes skikker, både vanlige og uvanlige.

Det var antagelig ingen andre steder, tenkte han, hvor noen kunne lære så mye om verden som i denne lille kroken av elva, med vertshuset på den ene siden og nonneklosteret på den andre. Han regnet med at han måtte hjelpe faren i baren når han ble voksen, og deretter ta over stedet når foreldrene ble for gamle til å holde det gående. Han var ganske tilfreds med dette. Det ville være mye bedre å drive Ørreten enn mange andre vertshus fordi hele den store, vide verden reiste innom her, og det var vitenskapsmenn og andre betydningsfulle mennesker som han kunne snakke med. Men det han aller helst ville ha gjort, var noe helt annet. Han skulle gjerne ha blitt en vitenskapsmann selv, kanskje en astronom eller en eksperimentell teolog som gjorde store oppdagelser om tings innerste vesen. Å gå i lære hos en filosof – se, det ville ha vært noe. Men det var små sjanser for det – Ulvercote barneskole forberedte elevene sine på håndverksfag eller i beste fall kontorarbeid, før de sendte dem ut i verden i en alder av fjorten, og så vidt Malcolm visste, fantes det ikke noe stipend for en gløgg gutt med en kano.

En dag midt på vinteren kom det noen gjester utenom det vanlige til Ørreten. Tre menn ankom med anbarisk vogn og gikk straks inn i Terrassestua, som var den minste av alle spisestueene i vertshuset og hadde utsikt mot terrassen og elva og nonneklosteret på den andre siden. Den lå i enden av korridoren, og ble ikke brukt mye verken om vinteren eller sommeren, siden den hadde små vinduer og ingen dør ut til terrassen, til tross for navnet.

Malcolm hadde gjort ferdig de enkle leksene (geometri) og kastet i seg litt oksestek og yorkshirepudding, etterfulgt av et bakt eple med vaniljekrem, da faren ropte ham inn i baren.

«Gå og se hva disse herrene i Terrassestua vil ha», sa han. «De er sannsynligvis utlendinger og vet ikke at man kjøper drinkene i baren. De vil nok bli servert, tenker jeg.»

Oppglødd over denne nyheten gikk Malcolm inn i det lille rommet og fant tre fornemme herrer (det så han ved første øyekast) som sto ved vinduet og lutet seg frem for å se ut.

«Kan jeg hjelpe dere, mine herrer?» spurte han.

De snudde seg samtidig. To av dem bestilte rødvin, og den tredje ville ha rom. Da Malcolm kom tilbake med drinkene, spurte de om de kunne spise middag der, og i så fall, hva stedet hadde å tilby.

«Oksestek, sir, og den er veldig god. Det vet jeg, for jeg har nettopp spist litt.»

«Åh, *le patron mange ici*, hva?» sa den eldste av herrene da de dro stolene bort til det lille bordet. Daimonen hans, en pen svart og hvit lemur, satt rolig på skulderen hans.

«Jeg bor her, sir, faren min er kroverten», sa Malcolm. «Og moren min er kokka.»

«Hva heter du?» spurte den høyeste og tynneste av gjestene, en lærd utseende mann med tykt, grått hår. Daimonen hans var en grønnfink.

«Malcolm Polstead, sir.»

«Hva heter det stedet på den andre siden av elva, Malcolm?» spurte den tredje, en mann med store, mørke øyne og svart bart.

Daimonen hans, hva den nå enn var, lå krøllet sammen på gulvet foran føttene hans.

Det var blitt mørkt på dette tidspunktet, naturligvis, og alt de kunne se på motsatt side av elva var de sparsomt opplyste glassmaleriene i oratoriet og lyset som alltid var tent over portnerboligen.

«Det er nonneklosteret, sir. Søstrene av St. Rosamunds orden.»

«Og hvem var St. Rosamund?»

«Jeg har aldri spurt dem om St. Rosamund. Men det er et bilde av henne i glassmaleriet, hvor hun står inni en slags kjempediger rose. Hun er vel oppkalt etter det, tenker jeg. Det må jeg spørre søster Benedicta om.»

«Så du kjenner dem godt, altså?»

«Jeg snakker med dem nesten hver dag, sir. Jeg gjør småjobber for dem rundt på eiendommen, går ærender, sånne ting.»

«Hender det at disse nonnene har gjester?» sa den eldste mannen.

«Ja, sir, ganske ofte. Alle slags mennesker. Sir, jeg ønsker ikke å avbryte, men det er fryktelig kaldt her inne. Vil dere at jeg skal tenne opp i peisen? Hvis dere ikke vil komme inn i salongen. Det er godt og varmt der inne.»

«Nei, vi blir her, ellers takk, Malcolm. Men vi vil gjerne ha fyr på peisen. Bare sett i gang.»

Malcolm tente en fyrstikk, og ilden blusset opp med det samme. Faren var flink til å lage bål, Malcolm hadde ofte iakt tatt ham. Det var nok kubber til å vare kvelden ut, hvis mennene ønsket å bli her.

«Er det mange her i kveld?» spurte den mørkøyde mannen.

«Det er nok en ti–tolv stykker, sir. Omtrent som normalt.»

«Bra», sa den eldste mannen. «OK, kom med oksestek til oss.»

«Skal det være litt suppe til forret, sir? Det er krydret pastinakk i dag.»

«Ja, hvorfor ikke? Suppe til alle, og deretter den berømte oksesteken din. Og en flaske til av denne rødvinen.»

Malcolm skjønte at oksesteken ikke var berømt – det var bare en talemåte. Han gikk for å hente bestikk og gi bestillingen til moren på kjøkkenet.

I øret hans hvisket Asta, nå i form av en stillits: «De visste om nonnene fra før.»

«Hvorfor spurte de da?» hvisket Malcolm tilbake.

«De ville sette oss på prøve, for å se om vi snakket sant.»

«Jeg lurar på hva de vil?»

«De ser ikke ut som vitenskapsmenn.»

«Jo, litt så.»

«De ser ut som politikere», sa hun med ettertrykk.

«Åssen kan du vite hvordan politikere ser ut?»

«Jeg har det bare på følelsen.»

Malcolm motsa henne ikke. Det var andre gjester å ta seg av, så han hadde hendene fulle, og dessuten trodde han på Aastas følelser. Selv hadde han sjelden den typen følelser om folk – hvis de var greie mot ham, likte han dem – men daimonens intuisjon hadde vist seg å holde stikk mange ganger. Han og Asta var selvfølgelig ett vesen, så intuisjonene var uansett hans, akkurat som følelsene hans var følelsene hennes.

Malcolms far bar maten inn til de tre gjestene selv og åpnet vinen deres. Malcolm hadde ikke lært å bære tre varme tallerkener på én gang. Da Mr. Polstead kom tilbake til baren, vinket han Malcolm til seg med en finger og snakket lavt til ham.

«Hva sa disse herrene til deg?» sa han.

«De spurte om nonneklosteret.»

«De vil snakke med deg igjen. De sa at du var en gløgg gutt. Oppfør deg pent nå. Du vet hvem de er?»

Malcolm ristet storøyd på hodet.

«Den gamle er Lord Nugent – han har vært Englands lordkansler.»

«Åssen vet du det?»

«Jeg kjente ham igjen fra et bilde i avisen. Gå nå. Svar på alle spørsmålene deres.»

Malcolm satte av sted gjennom korridoren mens Asta hvisket: «Hva var det jeg sa? Hvem hadde rett? Englands lordkansler, intet mindre!»

Mennene la i seg av oksesteken (Malcolms mor hadde gitt dem en ekstra skive hver) og snakket lavt sammen, men de ble tause straks Malcolm kom inn.

«Jeg kom for å høre om dere trengte mer lys, mine herrer», sa han. «Jeg kan hente en naftalampe til bordet, hvis dere vil.»

«Om en liten stund vil det være en god idé, Malcolm», sa mannen som hadde vært lordkansler. «Men si meg nå, hvor gammel er du?»

«Elleve, sir.»

Kanskje han burde ha sagt «min herre», men den tidligere lordkansleren av England hadde virket helt tilfreds med «sir». Kanskje han reiste inkognito, og i så fall ville han nok helst ikke bli tiltalt med sin korrekte tittel.

«Og hvor går du på skole?»

«Ulvercote barneskole, sir, rett bak Port Meadow.»

«Hva har du tenkt å gjøre når du blir voksen, tror du?»

«Jeg vil nok ganske sikkert bli krovert som faren min, sir.»

«Et riktig så interessant yrke, vil jeg tro.»

«Det synes jeg også, sir.»

«Alle slags mennesker på gjennomreise, og så videre.»

«Nettopp, sir. Det kommer forskere fra universitetet hit, og fergemenn fra alle mulige steder.»

«Dere ser mye av det som foregår, ikke sant?»

«Ja, sir, det gjør vi.»

«Trafikk opp og ned langs elva, og så videre.»

«Det er stort sett på kanalen det skjer interessante ting, sir. Det seiler gøynerbåter opp og ned, og så er det Hestemarkedet i juli – da er kanalen full av båter og reisende.»

«Hestemarkedet ... gøynere, sier du?»

«De kommer overalt fra for å kjøpe og selge hester.»

Den lærde mannen sa: «Og nonnene i klosteret. Hva lever de av? Lager de parfyme eller slike ting?»

«De dyrker masse grønnsaker», sa Malcolm. «Mamma kjøper alltid grønnsaker og frukt fra nonneklosteret. Og honning. Og

dessuten så syr og broderer de ting som prester bruker. Messehagler og sånn. Jeg tror de får godt betalt for dem. De må ha litt penger, for de kjøper fisk fra Medley Pond, lenger nede langs elva.»

«Når nonneklosteret har besøkende», sa den tidligere lordkansleren, «hva slags mennesker er det, Malcolm?»

«Tja, av og til damer ... unge damer ... og kanskje en gammel prest eller biskop av og til. Jeg tror de kommer hit for å hvile.»

«For å hvile?»

«Det var det søster Benedicta fortalte meg. Hun sa at i gamle dager, før det fantes vertshus som dette, og hoteller, og spesielt sykehus, pleide folk å bo i munkeklostre og nonneklostre og sånn, men nå for tida er det stort sett prester eller kanskje nonner fra andre steder, og dem var konval... rekon...»

«Rekonvalesenter», sa Lord Nugent.

«Ja, sir, det var det. De er der for å bli friske.»

Den siste til å spise opp maten sin – den mørkøyde mannen – la kniven og gaffelen sammen. «Bor det noen der for øyeblikket?» spurte han.

«Jeg tror ikke det, sir. Med mindre de er mye innendørs. Som regel liker gjestene å spasere rundt i hagen, men været har ikke vært så fint i det siste, så ... Vil dere ha dessert nå, mine herrer?»

«Hva er det?»

«Bakt epler med vaniljesaus. Epler fra nonneklosterets frukt-hage.»

«Tja, vi kan ikke la sjansen gå fra oss til å smake på dem», sa den lærde mannen. «Ja, gi oss noen bakte epler med vaniljesaus.»

Malcolm begynte å samle sammen tallerkener og bestikk.

«Har du bodd her hele livet, Malcolm?» spurte Lord Nugent.

«Ja, sir. Jeg ble født her.»

«Og med all din kunnskap om nonneklosteret, vet du om de noen gang har passet på et spedbarn?»

«Et veldig lite barn, sir?»

«Ja. Et barn som var for lite til å gå på skole. Kanskje til og med en baby. Vet du noe om det?»

Malcolm tenkte seg grundig om og sa: «Nei, sir, aldri. Damer og herrer, eller i hvert fall prester, men aldri en baby.»

«Jeg skjønner. Takk, Malcolm.»

Ved å samle sammen vinglassene med stettene mellom fingrene klarte han å ta ut alle tre i tillegg til tallerkenene.

«En baby?» hvisket Asta på vei mot kjøkkenet.

«Det er et mysterium», sa Malcolm fornøyd. «Kanskje et foreldreløst barn.»

«Eller noe verre», sa Asta mørkt.

Malcolm satte tallerkenene på tørkebrettet, ignorerte Alice som vanlig, og ga bestillingen på dessert.

«Faren din», sa Malcolms mor mens hun satte frem eplene, «tror en av disse gjestene er en tidligere lordkansler.»

«Da er det best at du gir ham et ekstra stort og fint eple», sa Malcolm.

«Hva var det de ville vite?» sa hun og helte varm vaniljesaus over eplene.

«Å, alt om nonneklosteret.»

«Klarer du å bære alt dette? De er varme.»

«Ja, men de er ikke så store. Det går bra, jeg lover.»

«Det håper jeg virkelig. Hvis du mister lordkanslerens eple, blir du kastet i fengsel.»

Han klarte å bære alle skålene uten problemer, selv om de ble varmere og varmere. Mennene stilte ingen spørsmål denne gangen, de bare bestilte kaffe, og Malcolm kom med en naftalampe til dem før han gikk ut på kjøkkenet for å ordne med koppene.

«Mamma, du vet at nonneklosteret har gjester av og til, ikke sant? Vet du om de noen gang har tatt seg av en baby?»

«Hvorfor vil du vite det?»

«De spurte meg. Lordkansleren og de andre.»

«Hva sa du til dem?»

«Jeg sa at jeg ikke trodde det.»

«Det var det rette svaret. Gå nå ut og ta inn noen flere glass.»

Under dekke av støyen og latteren i baren hvisket Asta: «Hun

ble forskrekket da du spurte om det. Jeg så at Kerin våknet og spiset ørene.»

Kerin var Mrs. Polsteads daimon, en brysk og hardfør grevling.

«Det var bare fordi det var overraskende», sa Malcolm. «Du så sikkert også forbauset ut da de spurte meg.»

«Aldri i verden. Jeg hadde pokerfjes.»

«Tja, de så nok at *jeg* ble forbauset.»

«Skal vi spørre nonnene?»

«Det kan vi», sa Malcolm. «I morgen. De må få vite at noen har stilt spørsmål om dem.»